

Arrest

nr. 199 736 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANSTEENHUYSE
Bloemendalestraat 147
8730 BEERNEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van de beslissing van 11 augustus 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 15 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, wordt op 3 maart 2017 in illegaal verblijf aangetroffen. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 16 juni 2017 wordt verzoeker gehoord.

Op 29 juni 2017 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Oudenaarde veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, wegens poging tot misdaad en wegens deelname aan bendevoorming.

Op 11 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 16 augustus 2017 wordt verzoeker overgebracht van de gevangenis naar het Centrum voor Illegalen te Brugge.

Op 11 augustus 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Aan de Heer:

Naam : N. Voornaam : K. Geboortedatum : (...).1986 Geboorteplaats : F.-A.

Nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.08.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod. ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

■ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdaad, bendevoorming/deelname, feiten waarvoor hij op 29.06.2017 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

(…)”

Er wordt een repatriëring gepland op 23 augustus 2017.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoekende meent dat de bestreden beslissing behept is met volgende schendingen :

- ☐ Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)
- ☐ Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

- Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Schending van de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
- Schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het beginsel van behoorlijk bestuur

Inzake de motivering en de opgelegde duur van het reisverbod

Nadat verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden en in aanmerking kwam voor voorlopige invrijheidstelling, werd er hem door verwerende partij een bevel betekend om het grondgebied te verlaten (met vasthouding met het oog op verwijdering).

Verzoeker verzet zich niet tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en wenst ook zelf naar zijn thuisland terug te keren.

Evenwel werd er aan verzoeker gelijktijdig een inreisverbod van maar liefst 8 jaar betekend, zowel voor het grondgebied van België als voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De reden van de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken luidt als volgt :

“Overeenkomstig artikel 74/11 §1, 4e alinea van de Wet 15/12/1980 :

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak / inklimming / valse sleutels, poging tot misdaad, bendevoorming-deelname, feiten waarvoor hij op 29.06.2017 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Verzoekende partij meent dat minstens niet voldaan is aan de materiële motiveringsplicht gezien er niet afzonderlijk gemotiveerd werd waarom er in zijn specifieke dossier werd afgeweken van de maximum termijn van 3 tot 5 jaar.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende :

§1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§2 De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3 §3 of 61/4 §2 beëindigt, onverminderd §1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§3 Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

Hoewel verzoekende partij te kennen had gegeven dat hij geen bezwaar had tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst, werd er hem geen termijn van vrijwillig vertrek toegestaan omdat verwerende partij van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Indien er geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, voorziet art. 74/11 Vreemdelingenwet dat de beslissing tot verwijdering gepaard in principe gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar.

Deze termijn van drie jaar kan verhoogd worden naar maximaal vijf jaar in gevallen van fraude of andere onwettige middelen om een verblijf in het Rijk te bekomen of behouden.

Indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid, kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar worden opgelegd. Dit houdt evenwel geen absolute verplichting in voor de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan zich bovendien onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

In casu heeft verwerende partij er zich toe beperkt te stellen dat verzoekende partij op illegale wijze in België heeft verbleven en de openbare orde zeer ernstig heeft verstoord en dat om die reden een inreisverbod van acht jaar gerechtvaardigd is.

Het spreekt voor zich dat deze "motivering" uiterst summier en zeer algemeen is.

Verzoekende partij heeft zich in eerste instantie niet op illegale wijze naar België begeven. Hij was in het bezit van een geldig Albanees paspoort en is op volkomen legale wijze naar België gereisd.

Door zijn opsluiting in de gevangenis is de geldigheidsduur van zijn verblijf evenwel overschreden waardoor hij op heden niet langer over een titel beschikt om in het land te verblijven. Verzoekende partij gaf evenwel reeds in juni te kennen dat hij er geen bezwaar tegen heeft om vrijwillig terug te keren naar Albanië.

Het is dus zeker niet zo dat verzoeker de intentie had om zich op illegale wijze in België te vestigen.

Verzoeker werd inderdaad veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Hij werd veroordeeld voor één poging tot diefstal met inbraak en bendevoering (hetgeen quasi automatisch wordt toegekend bij misdrijven met meer dan één dader). Hij heeft zijn straf gekregen en reeds gedeeltelijk ondergaan. Verzoeker had voorheen ook een blanco strafblad.

Het is dan ook nogal kort door de bocht van verwerende partij om op basis van deze ene veroordeling te stellen dat verzoeker een ernstige bedreiging zou kunnen vormen voor de openbare orde. Een verdere uitleg wordt er niet gegeven voor het opleggen van het inreisverbod.

Bovendien houdt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een dubbele motiveringsplicht in :

- ☐ zowel inzake de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd
- ☐ zowel inzake de duur van het inreisverbod

Verzoeker verwijst hiervoor ook naar volgende arrest van de Raad van State :

"Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar is "omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan", waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013, betekend op 4 november 2013. Anders dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering. De uitgebreide motivering die de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zelf geeft over het feit dat verzoeker nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, doet geen afbreuk aan het voorgaande vermits ze niet is terug te vinden in de aanvankelijk bestreden beslissing." (RvS nr. 234.228 dd. 22.03.2016).

Ook in haar arrest nr. 234.229 dd. 22.03.2016 oordeelde de Raad van State dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een dubbele motiveringsplicht inhoudt.

Gezien verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging zou kunnen vormen voor de openbare veiligheid, zou men nog kunnen aannemen dat hiermee (zij het zeer beperkt) wordt gemotiveerd waarom het inreisverbod wordt opgelegd (zijnde de reden van het inreisverbod).

Evenwel ontbreekt elke uitleg waarom verwerende partij in het individuele dossier van verzoeker een inreisverbod van acht jaar gerechtvaardigd acht. De keuze voor de specifieke duur van het inreisverbod

(en de ruime overschrijding van de maximumtermijnen) wordt in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd.

En hoewel bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod bovendien ook rekening moet worden gehouden met de omstandigheden van elk individueel dossier (o.m. het feit dat hij een minderjarige dochter heeft met onbeperkt verblijfsrecht in Italië), blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat dit bij verzoeker gebeurd is.

Ook in de nota van verwerende partij wordt niet verder verduidelijkt waarom er voor een duur van acht jaar werd geopteerd.

Inzake de proportionaliteit van het inreisverbod

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidssituatie van verzoeker, overeenkomstig art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM waarborgt het recht van eenieder op de eerbiediging van zijn gezinsleven.

Verzoeker gaf op 16.06.2017 duidelijk te kennen dat hij een minderjarige dochter, C. I. (...), heeft die in Italië woont. Zij werd geboren op (...)2011 te RIMINI (Italië) en heeft er een onbeperkt verblijfsrecht, samen met haar moeder.

Verzoeker zelf reisde in het verleden over en weer tussen Albanië en Italië om bij zijn dochter te kunnen zijn en mee in te staan voor haar opvoeding.

Doordat er in de bestreden beslissing niet enkel een inreisverbod voor België werd opgelegd, maar eveneens voor het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, is het verzoekende partij voor de komende acht jaar verboden en onmogelijk om naar zijn dochter te reizen. De mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod is eerder theoretisch.

Het recht op een privé- en familieleven van verzoeker is door het inreisverbod ontegensprekelijk geschonden. Hoewel verzoeker reeds gestraft werd voor het plegen van een misdrijf, wordt hij door dit inreisverbod in praktijk nog een extra straf opgelegd. Het is helemaal niet zo evident dat het dochtertje van verzoeker, samen met haar moeder (die eveneens een onbeperkt verblijf heeft in Italië) telkens naar Albanië reist. De moeder heeft in Italië een vaste job en heeft haar leven daar uitgebouwd. Verzoeker dient dan ook te rekenen op de goodwill van zijn voormalige partner om zijn dochter naar Albanië te brengen. Zijn dochter wordt in december 6 jaar en is zonet gestart in het eerste leerjaar. Verzoeker legt hier een attest van voor. Zij heeft nood aan de aanwezigheid van haar vader.

C. (...) en haar moeder kunnen hun leven in Italië niet zomaar achter zich laten en zich opnieuw in Albanië vestigen om verzoeker toe te laten contacten te hebben met zijn dochter. Verzoeker is niet in de mogelijkheid om zijn gezinsleven elders te leiden. Het leven van zijn dochter speelt zich af in Italië en niet in Albanië. Door het inreisverbod wordt verzoeker verhinderd zijn gezinsleven normaal en effectief verder te zetten.

Verzoeker is het ermee eens dat hij geen familie of gezinsleven heeft in België, maar dit neemt niet weg dat verweerder ervan op de hoogte was dat verzoeker een beschermingswaardig gezinsleven heeft in Italië (en dus in één van de Schengenlanden).

Het door verweerder opgelegde inreisverbod brengt zonder meer een breuk in zijn familierelaties teweeg en berokkent aan verzoeker en zijn dochter ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Door het opgelegde inreisverbod worden indirect ook de belangen van de minderjarige dochter van verzoeker geschonden.

Verzoeker verwijst in die zin ook naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 27.02.2013 (nr. 98 002) :

“Daargelaten de vraag of de relatie die verzoeker blijkens de stukken die hij als bijlage bij het verzoekschrift voegt, sedert oktober 2012 op Belgisch grondgebied ontplooit met een in België gevestigde Nederlandse staatsburger als een beschermingswaardig gezinsleven kan worden aanzien in de zin van artikel 8 van het EVRM, is de negatieve impact van het inreisverbod op hun relatie prima facie voor ieder redelijk denkend mens evident. Dit geldt des te meer omdat, zoals hierboven toegelicht, uit de beslissing niet blijkt dat met de specifieke omstandigheden van het geval rekening werd gehouden. Bovendien vloeit uit de definitie van het inreisverbod, zoals vermeld in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet, voort dat de territoriale werking van het inreisverbod uitgebreid wordt tot het grondgebied van alle lidstaten, waardoor de mogelijkheden voor verzoeker om zijn relatie met zijn Nederlandse partner elders in de Europese Unie, in het bijzonder in Nederland, verder te zetten, drastisch ingeperkt worden, hetgeen de ernst van het aangevoerde nadeel extra in de verf zet. Daarbij komt dat verzoeker bij de bespreking van zijn middelen reeds had vermeld dat de mogelijkheid die wordt geboden door artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing of de schorsing van het inreisverbod te vragen eerder theoretisch van aard is en dat er wordt voorzien dat, indien er geen beslissing werd genomen binnen de vier maanden de beslissing wordt geacht negatief te zijn. Op grond van deze overwegingen besluit de Raad dat verzoekster in casu aannemelijk maakt dat het aangevoerde nadeel moeilijk te herstellen is.”

Daar waar verzoekende partij van oordeel is dat er wel degelijk sprake is van een schending van artikel 8 EVRM beperkt verwerende partij zich ertoe in de bestreden beslissing te stellen dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk is. Een dergelijk langdurig inreisverbod verdient nochtans bijzondere aandacht.

De motivering laat verzoeker niet toe om na te gaan of er in zijn individuele zaak specifiek rekening werd gehouden met alle elementen omtrent zijn privé- en familielevens. Uit de beslissing blijkt niet dat er rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker of met het hoger belang van zijn kind.

In casu is verzoeker dan ook van oordeel dat het inreisverbod onvoldoende gemotiveerd is zowel qua opgelegde duur als in het licht van artikel 8 EVRM.

Het inreisverbod van acht jaar is bovendien ook geenszins proportioneel. Een inmenging in het gezinsleven is enkel gerechtvaardigd door een dwingende sociale noodzaak en dient proportioneel te zijn met het beoogde doel.

Het belang van de minderjarige dochter van verzoeker dient voorrang te hebben op de mogelijke schade die verzoeker zou kunnen berokkenen aan de openbare orde (en die afgeleid wordt uit het feit dat verzoeker één veroordeling heeft opgelopen).

Verwerende partij had zich er perfect toe kunnen beperken een inreisverbod voor België alleen op te leggen en was helemaal niet verplicht om dit op te leggen voor alle Schengenlanden. Op die manier kon de openbare orde in het Rijk worden gewaarborgd én werd het recht op een privéleven van verzoeker niet geschonden. Dit is niet gebeurd waardoor bijgevolg het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Het aangevoerde middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

Verzoeker vraagt dat het inreisverbod wordt vernietigd."

3.2. In de nota met opmerkingen had de verwerende partij het volgende geantwoord op het middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- het redelijkheidsbeginsel;
- het proportionaliteitsbeginsel;
- de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat de in casu bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd werd nopens de duur van de beslissing alsook in het licht van artikel 8 EVRM.

Verweerder benadrukt dat de kritiek van de verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat aan de verzoekende partij geheel terecht een beslissing houdende inreisverbod van acht jaar werd betekend.

De in casu bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten; Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15112/1960:

- Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot misdaad, bendevoorming deelname, feiten waarvoor hij op 29.06.2017 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Oudenaarde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar *pro proportioneel*.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de duur van het opgelegde inreisverbod heeft gemotiveerd, rekening houdend met de specifieke omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt. Zulks kan niet dienstig betwist worden.

Verweerder laat gelden dat artikel 74/11, §1, vierde alinea van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing genomen werd, als volgt stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van acht jaar, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat verzoekende partij als onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij bij vonnis dd. 29.06.2017 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank te Oudenaarde wegens feiten van diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdaad, bendevoorming-deelname. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van dergelijke feiten (bevestigd in een recente veroordeling) te besluiten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

In de gegeven omstandigheden kan verzoekende partij niet voorhouden dat niet afdoende zou zijn gemotiveerd waarom een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geheel terecht overwogen dat in de gegeven omstandigheden de verzoekende partij wel degelijk als een actueel ernstig gevaar voor de openbare orde moet worden beschouwd.

Bijgevolg werd in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet allerm minst kennelijk onredelijk besloten tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een duur van acht jaar.

Zie ook:

“Waar de verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat een inreisverbod wordt opgelegd van acht jaren en zij voorhoudt dat ten onrechte is gesteld dat haar misdadig gedrag een ernstig en actueel risico inhoudt voor de schending van de openbare orde, kan deze redenering niet gevolgd worden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het recente karakter van de veroordeling is benadrukt en dat de verzoekende partij de openbare orde schendt nu zij illegaal in het land verblijft, wat zij niet weerlegt. De bestreden beslissing werd genomen overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waarbij een inreisverbod van acht jaren tot de keuzemogelijkheid van de verwerende partij behoort. De argumentatie in de nota kan dienaangaande hernomen worden. Het plegen van diefstal vormt een ernstige bedreiging voor de openbare orde, te meer in casu de feiten dateren van november 2012, zoals blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.” (R.v.V. nr. 105.711 van 24 juni 2013)

En ook:

“Te dezen wordt er in toepassing van het vierde lid van deze bepaling een inreisverbod opgelegd van meer dan vijf jaar, met name acht jaar, omdat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt van de openbare orde. Er wordt daarbij gemotiveerd dat verzoeker op 14 oktober 2013 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden uit hoofde van poging tot diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat, gelet op het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, er een ernstig, reëel en actueel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Omwille van het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene wordt besloten tot een termijn van acht jaar voor het inreisverbod. Derhalve stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering

bevat, zowel wat het opleggen van het inreisverbod betreft, als wat betreft de keuze van de geldingstermijn van het inreisverbod.

(...)

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van het vierde lid van de voormelde bepaling, dat toelaat een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen met het oog op het waarborgen van de openbare orde of de nationale veiligheid. Te dezen wordt wel degelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd.

In de mate het middel gesteund is op de veronderstelling dat de maximumduur voorzien bij artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet werd opgelegd, is het dan ook niet dienend.” (R.v.V. nr. 146 012 van 22 mei 2015)

In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris een termijn van acht jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij, waarbij uitdrukkelijk melding gemaakt wordt van de volgende elementen:

- de verzoekende partij heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak/inklimming/valse sleutels, poging tot misdad, bendevoering-deelname; feiten waarvoor zij op 29.06.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Oudenaarde tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;
- verzoekende partij verklaarde dat zij niet lijkt aan een ziekte die haar belemmert om te reizen;
- een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt, nu verzoekende partij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied;
- verzoekende partij heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde op zeer ernstige wijze te verstoren;
- het belang van de immigratiecontrole;
- het handhaven van de openbare orde;
- etc.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om gelet op het voorgaande, in overeenstemming met artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet, een inreisverbod van 8 jaar aan verzoekende partij op te leggen.

Daar waar de verzoekende partij vooreerst kritiek uit op het feit dat aan haar geen termijn werd gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten, benadrukt verweerder dat deze kritiek geen betrekking heeft op de in casu bestreden beslissing, doch wel op de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

De verzoekende partij beweert verder dat zij zich op legale wijze naar België begeven heeft. Zij meent dat door haar opsluiting in de gevangenis de geldigheidsduur van haar verblijf overschreden werd.

Met voormelde kritiek doet de verzoekende partij geen afbreuk aan het feit dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. De verzoekende partij erkent immers zelf dat zij illegaal in België verblijft. De loutere bewering als zou zij op volkomen legale wijze naar België afgereisd zijn, doet hieraan uiteraard geen afbreuk.

Het stond de verzoekende partij bovendien vrij om, gedurende haar verblijf in het Rijk, de nodige stappen te ondernemen teneinde er toegelaten/gemachtigd te worden.

Zelfs indien voormelde kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen. De kritiek van de verzoekende partij heeft immers uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van de aangevoerde bepalingen of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

De verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de duur van het inreisverbod. Zij houdt voor dat het kort door de bocht is om op basis van één veroordeling voor te houden dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Ook zou geen rekening gehouden zijn met de omstandigheden van haar individueel dossier.

Verweerder verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet en herhaalt dat in de in casu bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een termijn van 8 jaar opgelegd heeft aan de verzoekende partij. De verzoekende partij kan zulks niet ernstig ontkennen.

Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met voormelde motieven en meent dat het kort door de bocht is om op basis van één veroordeling voor te houden dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde, geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om op basis van de supra uiteengezette feiten (bevestigd in een recente veroordeling) te besluiten dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde.

In zoverre de verzoekende partij meent dat er geen rekening werd gehouden met de omstandigheden van haar individueel dossier, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft om uiteen te zetten met welke specifieke omstandigheden geen rekening werd gehouden. Terwijl tevens dient te worden benadrukt dat uit de gedegen motivering van de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

De verzoekende partij houdt tevens nog een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor, doch dit kan evenmin worden aangenomen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stipuleert immers als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar voormelde bepaling, nu de in casu bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, en dit nog los van de vaststelling dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Zie in die zin:

“Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt verweerder de verplichting op om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de onderdaan van een derde land. De in casu bestreden beslissing is echter geen verwijderingsmaatregel, zodat niet dienstig naar voormelde bepaling kan worden verwezen. Hierbij moet worden benadrukt dat artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering een beslissing is die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt en dat een dergelijke beslissing duidelijk moet worden onderscheiden van een inreisverbod dat in artikel 1,8° van de Vreemdelingenwet wordt gedefinieerd als een beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat een inreisverbod een verwijderingsmaatregel is.” (R.v.V. nr. 149 151 van 6 juli 2015)

De door verzoekende partij ingeroepen schending van art. 8 EVRM is al evenmin ernstig.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder verder dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk heeft rekening gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij:

“Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.”

De verzoekende partij wijst op het feit dat zij een dochter heeft in Italië en de in casu bestreden beslissing het haar onmogelijk maakt om gedurende 8 jaar naar haar dochter te reizen.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen. Het staat de verzoekende partij immers vrij om een opheffing of opschorting te vragen van het inreisverbod. Verweerder benadrukt dat, indien de verzoekende partij beschikt over de vereiste documenten, haar niets belet om af te reizen naar Italië.

Verweerder merkt louter ondergeschikt nog op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie in België te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

De verzoekende partij verklaarde zelf dat zij geen familie heeft in België, zodat er geen beschermingswaardig gezinsleven in België aannemelijk gemaakt wordt.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

De verzoekende partij houdt zelf voor dat zij het grondgebied wenst te verlaten.

Terwijl zij evenmin aantoonst dat zij het voorgehouden gezinsleven met haar dochter niet zou kunnen leiden in haar land van herkomst.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De

minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan de verzoekende partij een beslissing houdende inreisverbod van 8 jaar diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd omdat hij "door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden", wat wordt toegelicht aan de hand van de door hem opgelopen veroordeling. Tevens worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een duur van acht jaar proportioneel wordt geacht, met name de ernst van de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld is, dat hij "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren" en gelet op "het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde". Tevens wordt nog toegelicht dat verzoeker "op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht (heeft) ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn" en dat "(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) in dit geval niet aannemelijk (is)".

Uit het voorgaande en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd en waarom voor een duur van acht jaar wordt gekozen. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen waarom een termijn van acht jaar wordt opgelegd. Het volstaat dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris motiveert waarom deze welbepaalde termijn werd opgelegd, de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris moet niet motiveren waarom een andere termijn niet werd opgelegd.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing geen motivering over de ruime overschrijding van de maximumtermijn bevat, wordt erop gewezen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker ingevolge artikel 74/11, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat hij *“een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde”*, hetgeen verder wordt toegelicht. Verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op de maximumtermijnen voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Te dezen wijst verzoeker op het gezinsleven met zijn minderjarige dochter C.I., die in Italië woont, er geboren is en er een onbeperkt verblijfsrecht heeft met haar moeder.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde dat hij niet aan een ziekte lijdt die hem belemmert om te reizen; dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk.”

Hieruit kan niet éénduidig worden afgeleid dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het gezins- en familieleven van verzoeker met zijn minderjarige dochter niet zou erkennen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn verhoor op 16 juni 2017 verklaarde geen relatie te hebben in België, geen familie in België, wel een minderjarig kind in Italië, dat hij geen redenen heeft waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst maar dat zijn dochter slechts vijf jaar is en dat hij bij haar wil zijn, ook om te werken, hij heeft een contract in Italië.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoeker met zijn minderjarige dochter, dat niet wordt uitgesloten in de bestreden beslissing.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat

om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), § 135-136).

Ten slotte benadrukt het EHRM dat in situaties waarbij kinderen betrokken zijn, de elementen van migratiecontrole moeten worden afgewogen tegen het belang van het kind. Het belang van het kind vormt een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

Het is in de eerste plaats de taak van de verwerende partij om een belangenafweging te maken in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van privéleven en familie- en gezinsleven. Daarbij moet zij alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden betrekken en een "fair balance" vinden tussen het belang van de vreemdeling en de kinderen enerzijds en het Belgisch algemeen belang anderzijds dat bestaat in het doen naleven van de verblijfsreglementering.

Het toezicht van de Raad bestaat er in eerste instantie in na te gaan of alle voor de belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden betrokken werden. In tweede instantie gaat zij dan na of de gemaakte belangenafweging kan beschouwd worden als een "fair balance" tussen de in het geding zijnde belangen. Het is dus niet de taak van de Raad om de afweging te maken tussen de belangen van het individu en de belangen van de Staat, zulks komt toe aan de verwerende partij. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen:

"Betrokkene heeft op 16.06.2017 een vragenlijst hoorplicht ingevuld en verklaarde (...) dat hij geen duurzame relatie of familie heeft op het grondgebied; dat hij minderjarige kinderen heeft in Italië; dat hij geen bezwaar heeft om terug te keren naar zijn land van herkomst en dat hij bij zijn 5-jarige dochter in Italië wil zijn. Een schending van artikel 8 EVRM is in dit geval niet aannemelijk."

Verzoeker werpt op dat hij in het verleden over en weer reisde tussen Albanië en Italië om bij zijn dochter te kunnen zijn en om mee te kunnen instaan voor haar opvoeding. Hij stipt aan dat de bestreden beslissing zich territoriaal niet tot België beperkt maar geldt voor de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen. Hij werpt op dat hem onmogelijk wordt gemaakt om naar zijn dochter te reizen en dat de mogelijkheid tot opheffing of opschorting van het inreisverbod eerder theoretisch is. Hij werpt op dat

zijn privé- en familielevens worden geschonden omdat het voor zijn dochter niet evident is om telkens naar Albanië te reizen, zo verduidelijkt hij dat de moeder van zijn dochter in Italië een vaste job heeft en haar leven daar heeft uitgebouwd. Hij laat gelden dat hij dient te rekenen op de goodwill van zijn voormalige partner om hun dochter naar Albanië te brengen. Ten slotte laat verzoeker nog gelden dat zijn dochter zes jaar is, net gestart is in het eerste leerjaar en zij de aanwezigheid van haar vader nodig heeft. Verzoeker stelt niet te betwisten dat hij geen gezins- en familielevens in België heeft, maar werpt op wel een gezinsleven in Italië te hebben. Verzoeker stipt aan dat geen rekening werd gehouden met zijn gezinsleven en met het hoger belang van zijn kind. Verzoeker acht de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd zowel qua opgelegde duur als in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ten slotte werpt verzoeker op dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden doordat volgens hem het belang van zijn minderjarige dochter voorrang dient te hebben op de mogelijke schade die hij zou kunnen berokkenen aan de openbare orde en die wordt afgeleid uit het feit dat hij slechts één veroordeling heeft opgelopen. Ten slotte merkt verzoeker nog op dat de verwerende partij zich ertoe had kunnen beperken om hem een inreisverbod enkel voor België op te leggen. Geenszins was er een verplichting om hem een inreisverbod voor alle Schengenlanden op te leggen. Op die manier kon aldus verzoeker de openbare orde en zijn privélevens worden gewaarborgd.

Vooreerst wordt verzoeker bijgetreden waar hij opmerkt dat de bestreden beslissing zich territoriaal niet beperkt tot België maar geldt voor alle landen die het Schengenacquis ten volle toepassen, waartoe ook Italië behoort, nu in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker *“een inreisverbod voor 8 jaar (wordt) opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”* Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erkent dat verzoeker verklaarde een minderjarige dochter in Italië te hebben. Uit de bestreden beslissing kan evenwel niet worden afgeleid hoe de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris vervolgens tot de conclusie komt dat *“(e)en schending van artikel 8 EVRM (...) in dit geval niet aannemelijk (is)”*, enige verdere motivering hieromtrent ontbreekt. Aldus kan verzoeker worden bijgetreden waar hij opwerpt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen.

In de nota met opmerkingen voert de verwerende partij vooreerst aan dat niet kan worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zouden hebben.

Door middel van de bestreden beslissing wordt verzoeker een inreisverbod gedurende acht jaar opgelegd voor *“het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen”*. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris erkent dat verzoeker verklaarde een minderjarige dochter te hebben in Italië, zijnde een land dat het Schengenacquis toepast. Aldus kan de verwerende partij niet ernstig volhouden dat de bestreden beslissing geen breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben, minstens moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de breuk van de familiale relaties in stand houdt.

Waar verwerende partij hierbij nog verwijst naar het arrest nr. 88 895 van 3 oktober 2012 van de Raad, wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verwerende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, te meer nu de bestreden beslissing in het arrest waarnaar de verwerende partij verwijst een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst betrof, terwijl *in casu* de bestreden beslissing een inreisverbod betreft.

Voorts werpt de verwerende partij in de nota met opmerkingen op dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezins- en privéleven van verzoeker en citeert zij uit de bestreden beslissing. *Supra* werd evenwel reeds vastgesteld dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid hoe de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de conclusie komt dat *“(e)en schending van artikel 8*

EVRM (...) in dit geval niet aannemelijk (is)”, enige verdere motivering hieromtrent ontbreekt. Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij opwerpt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind en de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij voert aan dat verzoeker de mogelijkheid heeft om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, waardoor zijn kritiek dat hij door de bestreden beslissing gedurende acht jaar Italië niet kan inreizen om zijn dochter te zien niet kan worden aangenomen. Er wordt evenwel op gewezen dat het in de eerste plaats de verwerende partij toekomt om bij het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het gegeven dat een vreemdeling over de mogelijkheid beschikt om de opheffing of opschorting van een inreisverbod te vragen doet geen afbreuk aan de verplichting die overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet op de verwerende partij rust.

Voorts werpt de verwerende partij in de nota met opmerkingen in ondergeschikte orde op dat verzoeker zelf verklaarde geen familie in België te hebben, zodat een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond en aldus ook geen schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker betwist niet dat hij geen familie in België heeft, maar stipt aan dat de territoriale werking van de bestreden beslissing niet beperkt is tot België maar geldt voor alle landen die het Schengenacquis toepassen. Gelet op de territoriale werking van de thans bestreden beslissing en de verklaring van verzoeker dat hij een minderjarig kind in Italië heeft, kon de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er zich niet toe beperken om vast te stellen dat verzoeker in België geen familie heeft om daaruit te concluderen dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden werd.

Verder laat de verwerende partij in de nota met opmerkingen nog gelden dat er geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM diende te gebeuren en dat verzoeker niet aantoonde dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders dan in zijn land van herkomst kan leiden. Deze *a posteriori* motivering, waarbij er overigens wordt van uitgegaan dat het om “*een tijdelijke verwijdering*” gaat – wat klemmt met een opgelegd inreisverbod voor een duur van acht jaar –, kan het gebrek aan motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet rechtzetten (*cf.* RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het enig middel is, in de aangegeven mate gegrond. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) van 11 augustus 2017 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET